

8 Septembrie 1940-partea II

Rugăciunea, o necesitate a vieții.

Marcu 6.46 și 47: *Și după ce S-a îndepărtat de ei, s-a suit pe munte să se roage. Și pe inserate, corabia era în mijlocul mării și El era singur pe țârm.*

Rugăciunea este un mare privilegiu pentru noi, credincioșii! ne oferă posibilități de interacțiune cu Dumnezeu, așa cum am face-o cu un prieten. Este expresia dragostei noastre pentru Domnul Isus. Când L-am luat în inimile noastre, tânjim să discutăm și cu ceilalți și să menținem o legătură constantă cu El.

Dar rugăciunea nu este numai dovada că Îl avem pe Mântuitorul, ci are originea și în nevoile vieții noastre. A fost o bucurie deosebită pentru Domnul Isus să fie în companie de rugăciune cu Tatăl Său. De aceea Îl găsim atât de des și uneori pentru foarte mult timp în tăcere înaintea lui Dumnezeu. Tot în același capitol al textului nostru ni se spune: *El a petrecut toată noaptea în rugăciune.* Atât de puternică a fost dragostea Lui pentru Tatăl și atât de profund dorul Lui, încât nu a putut să nu mențină o oră intimă cu El.

Pentru că era ocupat aproape continuu de oameni în timpul zilei, El a preferat să aleagă noaptea pentru rugăciune. Acolo El putea comunica netulburat și singur cu Cel care era bucuria și plăcerea vieții Sale.

Dar adesea El S-a rugat și din propria Sa nevoie. S-a trezit într-o lume care i-a fost complet ostilă și a părăsit slava cerului și a trăit pe acest pământ unde domneau păcatul, boala greutățile și suferința. Prin urmare nu i-a fost ușor să treacă prin această lume ca om și să umble în întregime după voia lui-Dumnezeu. El trebuia să ia puterea de a Tatăl Său în fiecare zi.

Mijlocul care a făcut posibil ca El să intre în contact cu Dumnezeu a fost rugăciunea. Pentru El rugăciunea a însemnat o necesitate absolută pentru viață.

Din acest motiv, noi creștinii de astăzi, nu ne putem lipsi de rugăciune. Dintr-un îndemn interior, Domnul trebuia să vină la Dumnezeu zilnic și adesea noaptea. A căutat înțelepciune de la El pentru a putea urma calea cea dreaptă. Întotdeauna a avut de-a face cu atât de mulți oameni și cu tot felul de situații dificile. Pentru a-putea face față tuturor acestor lucruri, El avea nevoie de o cantitate extraordinară de înțelepciune. De asemenea, avea nevoie de ea pentru a putea merge și acționa conform inimii lui Dumnezeu.

Viața pe acest pământ era necunoscută pentru El, ca om. Curând și-a dat seama că era destul de greu. De aceea El a căutat înțelepciunea de la Tatăl, în toate situațiile și pentru fiecare caz.

Dacă Domnul Isus a făcut deja acest lucru, cu cât mai-mult avem noi nevoie de rugăciune pentru a obține înțelepciune. Desigur, fiecare zi din viața Mântuitorului avut o mare consecință și o semnificație decisivă. Dar micile noastre vieți aduc cu ele și multe probleme și situații cruciale, pentru care înțelepciunea noastră naturală nu este suficientă. Cât de fericiți putem fi că aceleași mijloace ne sunt la dispoziție, ceea ce ne permite să căutăm înțelepciune de la Dumnezeu!

Noi oamenii, suntem adesea deștul de slabi din toate punctele de vedere fizic și mental. O singură ispită este suficientă pentru a ne distruge. Un mic efort poate fi responsabil pentru deteriorarea corpului nostru fragil.

Câte provocări solicită corpul, sufletul și duhul nostru! Când devenim clar conștienți de acest lucru, trebuie să realizăm că avem nevoie de o putere supranaturală pentru a putea trece prin viață victorios.

A fost exact fel cu Domnul Isus. Se spune despre El că o putere specială emana de la El, de fiecare dată când El a făcut vreo vindecare. Și asta se întâmpla de obicei în zilele în care El era deosebit de ocupat și avea de-a face cu oamenii de dimineața până seara. Uneori chiar venea noaptea târziu. Oamenii bolnavi veneau la El ca să le facă bine.

De unde a obținut El această putere suplimentară pentru fiecare zi? El a căutat-o de la Dumnezeu în rugăciune și se înnoia mereu.

În viața noastră slăbiciunea este și mai mare. Dacă nu tragem putere de la Dumnezeu zilnic, în curând vom fi complet epuizați.

Poate că uneori ne-am întărit în acest fel. Și totuși obosim din nou repede. Atunci avem nevoie de o înviorare specială de la Dumnezeu. Acum nu putem găsi asta nicăieri decât în rugăciune. Ce păcat este că neglijăm atât de des această interacțiune cu Domnul! S-ar putea să încercăm să obținem puterea necesară prin alte mijloace. Acestea sunt întotdeauna în zadar.

La fel, Domnul Isus avea nevoie de îndrumare divină în toate aspectele vieții Sale. Uneori El nu era sigur dacă ar trebui să facă asta sau asta și dacă ar trebui să meargă aici sau acolo.

Ca de exemplu, puteți vedea când cele două surori ale bolnavului Lazăr au fost odată trimise la El și El nu a știut imediat ce să facă. Prin urmare, El a căutat călăuzire de la Tatăl în fiecare caz. Mijlocul Lui de a face acest lucru a fost rugăciunea.

De asemenea avem nevoie urgentă de astfel de îndrumare în viața noastră de zi cu zi. Altfel facem o prostie după alta și nu știm să facem ce trebuie. Pe măsură ce comunicăm cu Dumnezeu prin rugăciune, primim îndrumarea Sa minunată.

Ca și copiii ai lui Dumnezeu, suntem chemați să trăim în această lume așa cum am trăit cândva Domnul Isus. Noi trebuie să exprimăm căile Lui zilnic. Lumea nu Îl înțelege pe Dumnezeu, ci Îi este ostilă. Acest pământ este dominat de păcat și mizerie. Fără ca noi să vrem, sau să știm asta, și noi, copiii lui Dumnezeu, suntem influențați de lume. De obicei, abia mai târziu observăm că o mentalitate pământească ne-a stăpânit.

Poate că vom începe treptat să nu mai fim atât de atenți cu privire la viața noastră creștină. Ne străduim să căutăm ceea ce este al nostru, chiar dacă în inimile noastre vrem să fim acolo doar pentru Dumnezeu. Influența acestei lumi poate fi atât de puternică, încât treptat nu mai știi cum ar trebui să fii. Cât de repede ajungi pe drumul greșit! Vrei să rămâi ferm și totuși continui să cedezi în fața ispitelor acestei lumi. Ar trebui să mergem pe acest pământ ca oameni ale căror inimi sunt în ceruri. Este posibil acest lucru în condiții atât de dificile?

Domnul Isus a fost în aceeași situație. Cât de străini de El erau toți ceea ce-L întâlneau în fiecare zi! El a vrut să treacă nepătat prin această lume, deși El a trebuit constant să aibă de-a face cu oameni. Cum a reușit El să rămână curat în ciuda tuturor influențelor malefice?!

El a putut să învingă tot răul doar prin rugăciune. El a intrat în contact cu lumea veșnică din care a venit. Astfel El a putut să depășească toate influențele inferioare, care au acționat asupra Lui. Respirând continuu aer divin prin rugăciune, sufletul Său nu avea nevoie să se sufocă în atmosfera păcătoasă a acestei lumi.

Pe măsură ce intrăm în contact cu lumea veșnică clipă de clipă, devenim mai puternici împotriva influențelor rele ale vieții. Numai rugăciunea poate stabili acest contact cu Dumnezeu. În acest fel vom putea respira aer veșnic aici pe pământ. Atunci nu mai trebuie să ne lăsăm copleșiți de natura și de mentalitatea acestei lumi.

Recunoaștem acum că rugăciunea, este o necesitate vitală importantă pentru noi? Dacă nu vrem să fim distruși de influențele rele care vin la noi în fiecare zi, trebuie să acceptăm acest angajament profund, să menținem legătura inimilor noastre cu Dumnezeu în orice moment.

Domnul Isus a cunoscut valoarea rugăciunii. Să învățăm și noi de la El în această privință! Când apreciem mai mult privilegiul comuniunii zilnice cu Dumnezeu, reușim; să trecem învingători prin viață.

Duhul lui Dumnezeu vorbește.

Fapte 13:2 *Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a spus: puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.*

Dumnezeu vorbește și Hristos a vorbit și încă mai poate vorbi. Acesta este un mesaj familiar pentru noi. Faptul că și Duhul Sfânt vorbește și prin urmare este o personalitate, este larg uitat și ignorat.

Biblia însăși nu menționează de multe ori vorbirea Duhului Sfânt. Dar la un moment dat, o face și acesta este crucial pentru construirea Împărăției lui Dumnezeu: prima călătorie misionară era pe cale să înceapă.

O călătorie temerară pe atunci, dar cu atât mai mult astăzi. *Atunci* sub stăpânirea religiilor păgâne și a puterii statale, *aici*: doi oameni fără sprijin omenesc și fără siguranță.

Dar tocmai de aceea a fost o călătorie curajoasă, atunci ca și acum. *Atunci*: erau multe lucruri pe lume. *Aici*: doi oameni care au ajuns la pace cu Dumnezeu prin Hristos și sunt fericiți și liberi în interior. *Atunci* în spatele întregii securități umane aparente și puterea misterioasă a lui Satana, *aici*: doi oameni cu Dumnezeu. Nechibzuința devine credința atunci când Duhul lui Dumnezeu dă poruncă și când oprește. Și iată că a făcut-o clar și clar: în timp ce congregația se închina, tuturor li s-a dat însărcinarea inconfundabilă de a-i trimite pe Barnaba și pe Pavel într-o călătorie misionară. Nu știm exact cum s-a întâmplat. Tot ce auzim este ca toată lumea a fost de acord cu această misiune, în special cei doi.

Das Gebet — eine Lebensnotwendigkeit.

Mark. 6, 46 und 47: »Und da er sie von sich geschafft hatte, ging er hin auf einen Berg, zu beten. Und am Abend war das Schiff mitten auf dem Meer und er auf dem Lande allein.«

Welch ein großes Vorrecht für uns Menschenkinder stellt doch das Gebet dar! Es bietet uns die Möglichkeit, mit Gott zu verkehren wie mit einem Freunde. Es ist der Ausdruck unserer Liebe zum Herrn Jesus. Wenn wir Ihn in unser Herz geschlossen haben, sehnen wir uns danach, alles mit Ihm zu besprechen und eine stete Verbindung mit Ihm zu pflegen.

Aber das Gebet ist nicht nur ein Beweis dafür, daß wir den Heiland lieb haben, sondern es hat seinen Ursprung auch in der Not unseres Lebens.

Für den Herrn Jesus bedeutete es eine besondere Freude, mit Seinem Vater in Gebetsumgang zu stehen. Deshalb finden wir Ihn so oft und manchmal sehr lange in der Stille vor Gott. Auch in dem Kapitel unseres Textes wird uns erzählt, daß Er die ganze Nacht im Gebet verbrachte. So stark war Seine Liebe zum Vater und so tief Seine Sehnsucht, daß Er nicht anders konnte, als eine innige Gemeinschaft mit Ihm zu pflegen.

Weil Er am Tage fast ununterbrochen von den Menschen in Anspruch genommen war, wählte Er am liebsten die Nacht zum Gebet. Da konnte Er ungestört und alleine mit dem verkehren, der die Freude und Lust Seines Lebens war.

Aber oftmals betete Er auch aus Seiner eigenen Not heraus. Er befand sich in einer Welt, die Ihm ganz feindlich gesinnt war. Er hatte die Herrlichkeit des Himmels verlassen und lebte auf dieser Erde, wo Sünde, Krankheit, Not und Leid herrschten. Es war daher nicht leicht für Ihn, als Mensch durch diese Welt zu gehen und ganz nach dem Willen Gottes zu wandeln. Er mußte sich dazu für jeden Tag die Kraft beim Vater holen.

Das Mittel, das es Ihm möglich machte, in Verbindung mit Gott zu treten, war das Gebet. Es bedeutete für Ihn eine unbedingte Lebensnotwendigkeit.

Auch wir Christen der heutigen Zeit können das Gebet aus diesem Grunde nicht entbehren. Der Herr Jesus mußte aus einem inneren Drang heraus täglich und oftmals auch bei Nacht zu Gott kommen. Bei Ihm holte Er sich Weisheit, um den richtigen Weg gehen zu können. Er hatte es ja auch stets mit sovielen Menschen und allerlei schwierigen Situationen zu tun. Um dies alles bewältigen zu können, brauchte Er ein ungeheures Maß von Weisheit. Er hatte sie auch nötig, um nach dem Herzen Gottes wandeln und handeln zu können.

Das Leben auf dieser Erde war für Ihn als Mensch ja ein unbekanntes Land. Er merkte bald, daß es ziemlich schwer für Ihn war. Deshalb holte Er sich in allen Lagen und für jeden Fall Weisheit beim Vater.

Wenn der Herr Jesus dies schon nötig hatte, wieviel mehr brauchen wir erst das Gebet, um Weisheit zu bekommen. Freilich war jeder Tag im Leben des Heilands von großer Tragweite und ausschlaggebender Bedeutung. Bei uns trifft dies ja nicht in dem Maße zu. Aber auch unser kleines Leben bringt mancherlei Probleme und entscheidungsvolle Situationen mit sich, für die unsere natürliche Weisheit nicht ausreicht. Wie froh dürfen wir deshalb sein, daß auch uns dasselbe Mittel zur Verfügung steht, das es uns ermöglicht, Weisheit bei Gott zu holen!

Wir Menschen sind in jeder Hinsicht, körperlich und seelisch, oft recht schwach. Eine einzige Versuchung genügt vielleicht schon, um uns zu erledigen. Eine kleine Anstrengung kann schuld sein, um unseren gebrechlichen Leib zu schädigen.

Und doch andererseits, wie viele Anforderungen stellt das Leben an Körper, Seele und Geist des Menschen! Wenn wir uns dessen klar bewußt werden, müssen wir einsehen, daß wir eine übernatürliche Kraft brauchen, um siegend durch das Leben gehen zu können.

Beim Herrn Jesus war es genau so. Es heißt von Ihm, daß jedesmal eine besondere Kraft von Ihm ausging, wenn Er irgendeine Heilung vollbrachte. Und meist ereignete sich das gerade an solchen Tagen, wo Er besonders stark in Anspruch genommen war und von morgens bis abends mit dem Volke zu tun hatte. Sogar spät in der Nacht kamen manchmal noch die Kranken zu Ihm, damit Er sie gesund mache.

Woher erhielt Er diese Extrakraft, die jeder Tag von Ihm forderte? Er holte sie sich im Gebet bei Gott und zwar immer wieder aufs neue.

In unserem Leben ist die Schwachheit noch viel größer. Wenn wir nicht täglich Kraft aus Gott schöpfen, sind wir bald völlig erledigt.

Wir haben uns vielleicht manchmal auf diese Weise gestärkt. Und trotzdem werden wir schnell wieder müde. Dann brauchen wir eine besondere Erquickung von Gott. Wir können auch diese nirgends anders finden als im Gebet. Wie schade ist es daher, daß wir diesen Umgang mit dem Herrn so oft vernachlässigen! Wir versuchen es vielleicht, durch andere Mittel die notwendige Kraft zu bekommen. Aber diese Bemühungen sind immer vergeblich.

Der Herr Jesus brauchte auch in allen Lagen Seines Lebens göttliche Leitung. Manchmal war Er sich nicht klar, ob Er dies oder jenes tun sollte und hierhin oder dorthin gehen durfte.

Als z. B. einmal die beiden Schwestern des kranken Lazarus zu Ihm schickten, wußte Er nicht gleich, was Er machen sollte. Deshalb holte Er sich für jeden Fall Leitung beim Vater. Sein Mittel dazu war das Gebet.

Auch wir haben solch eine Führung in unserem täglichen Leben dringend nötig. Sonst machen wir eine Dummheit nach der anderen und wissen nicht, wie wir das Richtige treffen können. Indem wir durch das Gebet mit Gott verkehren, wird uns Seine wunderbare Leitung zuteil.

Wir sind als Gotteskinder berufen, in dieser Welt so zu leben, wie einst der Herr Jesus es tat. Wir sollen täglich Seine Art zum Ausdruck bringen. Die Welt hat kein Verständnis für Gott, sondern sie steht Ihm feindlich gegenüber. Von Sünde und Not ist diese Erde beherrscht. Ohne daß wir es wollen und wissen, werden auch wir Gotteskinder davon beeinflußt. Wir merken es meist erst später, daß eine irdische Gesinnung uns ergriffen hat.

Vielleicht fangen wir an, es nach und nach nicht mehr so genau zu nehmen mit unserem christlichen Leben. Wir trachten danach, das Unsere zu suchen, obwohl wir im tiefsten Herzen nur für Gott da sein möchten. Der Einfluß dieser Welt kann so stark sein, daß man nach und nach nicht mehr weiß, wie man eigentlich sein sollte. Wie schnell kommt man dann auf ein ganz falsches Geleise! Man möchte fest bleiben und erliegt doch immer wieder den Versuchungen dieser Welt. Wir sollten über diese Erde gehen als solche Menschen, die mit ihrem Herzen im Himmel sind. Aber wie ist das möglich unter solch schwierigen Verhältnissen?

Der Herr Jesus befand sich in derselben Lage. Wie fremd war Ihm alles, was Ihm täglich begegnete! Er wollte unbefleckt durch diese Welt hindurchgehen, obwohl Er es ständig mit den verdorbenen Menschen zu tun hatte. Wie gelang es Ihm nun, trotz all der bösen Einflüsse rein zu bleiben?

Er konnte all das Schlechte nur überwinden, weil Er durch das Gebet in Berührung kam mit der ewigen Welt, aus der Er stammte. So war Er fähig, alle die niederen Einflüsse, die auf Ihn einwirkten, zu überwinden. Indem Seine Seele ununterbrochen durch das Gebet die göttliche Luft einatmete, brauchte sie in der sündigen Atmosphäre dieser Welt nicht zu ersticken.

Indem auch wir Augenblick für Augenblick in Verbindung treten mit der ewigen Welt, werden wir stark den bösen Einflüssen des Lebens gegenüber. Nur das Gebet vermag diesen Kontakt herzustellen mit Gott. So werden wir fähig, auch hier auf der Erde schon Ewigkeitsluft zu atmen. Dann brauchen wir uns nicht überwältigen zu lassen von dem Wesen und der Gesinnung dieser Welt.

Erkennen wir nun, welch eine wichtige Lebensnotwendigkeit das Gebet für uns ist? Wenn wir nicht erledigt werden wollen durch die schlechten Einflüsse, die täglich an uns herankommen, müssen wir diese innige Verbindung unseres Herzens mit Gott allezeit pflegen.

Der Herr Jesus wußte um den Wert des Gebets. Laßt uns auch in diesem Punkte von Ihm lernen! Wenn wir das Vorrecht des täglichen Umgangs mit Gott mehr schätzen, gelingt es uns, siegend durchs Leben zu gehen.

D. Cornilescu.

Der Geist Gottes redet.

Apk. 13, 2: Da sie aber dem Herrn dienten und fasteten, sprach der Heilige Geist: Sondert mir aus Barnabas und Saulus zu dem Werk, dazu ich sie berufen habe.

Daß Gott redet, und Christus geredet hat und noch reden kann, ist uns eine gewohnte Botschaft. Daß auch der Heilige Geist redet, also eine Persönlichkeit ist, wird weithin vergessen und nicht beachtet.

Auch die Bibel selbst erwähnt das Reden des Heiligen Geistes nicht oft. An einer Stelle aber tut sie es mit besonderem Nachdruck, und gerade diese Stelle ist für den Bau des Reiches Gottes geradezu entscheidend gewesen: die erste »Missionsreise« sollte beginnen.

Ein tollkühnes Unternehmen, damals noch mehr als heute. Da: die Welt des Heidentums, hier: zwei Menschen! Da: hinter den heidnischen Religionen weithin die staatliche Gewalt, hier: zwei Männer ohne menschliche Stützen und Sicherheiten.

Aber eben gerade darum ein glaubensmutiges Unterfangen — damals genau wie heute. Da: die vielen Menschen in ihrer Not und Sehnsucht, hier: zwei Menschen, durch Christus zum Frieden mit Gott gekommen und innerlich froh und frei. Da: hinter aller menschlichen Scheinsicherheit die unheimliche Gewalt des Satans, hier: zwei Männer mit Gott.

Aus Tollkühnheit wird Glauben, wenn der Geist Gottes den Auftrag gibt und wenn er redet. Und gerade hier hat er es klar und deutlich getan: Während die Gemeinde Gottesdienst hielt, bekamen sie alle den unmißverständlichen Auftrag, Barnabas und Paulus zur Missionsreise auszusenden.

Wir wissen im einzelnen nicht, wie es »gekommen« ist. Wir hören nur, daß alle über diesen Auftrag einig waren und vor allem auch die beiden